

Ekspertyza T. Kamińskiego:

Zarzut relewantny z punktu widzenia art. 195 ustawy o szkolnictwie wyższym i nauce	Strona opinii	Ocena	Komentarz
Rozdział 1			
„Autor rozprawy jedynie wybiórczo zaznacza przypisami fragmenty tej pracy, z której korzysta.”	3	Niezasadny	Prawie wszystkie fragmenty nawiązujące do publikacji autorstwa J. Grygiela zostały oznaczone w przypisach poprzez wskazanie autora i źródła. Do publikacji J. Grygiela odsyła w sumie 12 przypisów, zatem przypis znajduje się średnio prawie na każdej stronie fragmentu rozprawy doktorskiej pisanego w oparciu o publikację J. Grygiela. Wielokrotne wskazywanie na publikację J. Grygiela wyklucza, by dr Jacek Bartosiak miał jakiegokolwiek zamiar przypisania sobie autorstwa jakiegokolwiek fragmentu pracy J. Grygiela. Absurdalne jest zarzucanie plagiatu w sytuacji, gdy autor prawie na każdej stronie daje przypis do publikacji, z której korzystał.
„Wielokrotnie przywołując treści znajdujące się w pracy Grygiela, doktorant dokonuje przypisu do innej pracy (np. przypis 26 do J.M. Collins, <i>Military Geography for Professionals and the Public</i> , Washington DC 1998).”	3	Niezasadny	Dr Jacek Bartosiak nie wskazuje na inne publikacje w przypisach w celu oznaczenia ich jako źródła zamiast pracy J. Grygiela. Czyni to w celu wskazania czytelnikowi dodatkowej literatury omawiającej daną tematykę i umożliwienia mu poszerzenia wiedzy w tym zakresie. Wskazany przez dr. hab. Kamińskiego przypis nr 26 wyraźnie na to wskazuje poprzez zastosowanie skrótu „zob.” Prof. Kamiński mylnie odczytał intencje dr. Jacka Bartosiaka w tym zakresie.
„istotny fragment rozdziału teoretycznego doktoratu, który sprawiał wrażenie erudycyjnego tekstu doktoranta (...) okazuje się być fragmentem zapożyczonym od innego autora.”	3	Niezasadny	Dr hab. Kamiński z niewiadomych przyczyn odniósł „wrażenie”, że fragment rozprawy doktorskiej opatrzony licznymi odesłaniami do prac innych autorów został napisany przez dr. Jacka Bartosiaka w oderwaniu od źródeł, które zostały wskazane w przypisach. Nie sposób zrozumieć takiego toku rozumowania.
Rozdział 2			
„wiele przypisów odsyła do tych samych źródeł. Brakuje wskazania cytowanych fragmentów.”	3	Niezasadny	Trudno w konkretny sposób odnieść się do tego stwierdzenia dr. hab. Kamińskiego, ponieważ nie wskazał on odnośnie do których fragmentów „brakuje wskazania” na cytaty z pracy B. Clarka i J. Slowmana „ <i>Deploying Beyond ...</i> ”. Dr Jacek Bartosiak umieścił 9 przypisów do tej pracy w 7 stronicowym fragmencie rozprawy doktorskiej nawiązującym do powyższej publikacji w omawianym rozdziale. Samo niewstawienie cudzysłowie nie oznacza, że osoba przytaczająca dany fragment z pracy innego autora przypisała sobie autorstwo tego fragmentu. Jest to zbyt daleko idący wniosek, czego dr hab. Kamiński wydaje się nie rozumieć. To, że kilka przypisów odsyła do tych samych źródeł co <i>Deploying ...</i> nie oznacza, że dr Jacek Bartosiak nie zapoznał się z pracami wskazanymi w tych przypisach. Są to publikacje łatwo dostępne, które również stanowiły źródło wiedzy dla dr Bartosiaka. W swoich wypowiedziach często

			przywołuje on przemyślenia Krepinevitcha czy Huntingtona. Powołanie się na te same źródła nie oznacza plagiatu. Oznacza jedynie to, że autorzy dwóch publikacji korzystali z tych samych źródeł, które są dostępne dla wszystkich badaczy.
„W rozdziale pojawiają się też informacje bez podania źródła, np. przypis 79 ewidentnie przywołuje dane ze str. 7 wspomnianego dokumentu [A <i>Cooperative Strategy for 21st Century Sea power</i>].”	3	Niezasadny	Wspomniany przez dr hab. Tomasza Kamińskiego przypis nr 79 zawiera proste informacje na temat awarii amerykańskich okrętów podwodnych, które zostały przywołane również przez autorów <i>Deploying ...</i> w treści przypisu na str. 7 tej publikacji. Informacje te znajdują się również w dokumencie Departamentu Obrony USA wskazanym przez dr. hab. Kamińskiego. Ponieważ proste informacje nie podlegają ochronie prawa autorskiego, nie można wskazać, że B. Clark, J. Sloman czy autorzy dokumentu <i>A Cooperative Strategy ...</i> są twórcami tych informacji. Zatem przywołanie faktów, na które powołują się również inni autorzy, nie oznacza, że dokonano plagiatu. Plagiat musi dotyczyć fragmentów cudzych prac, które są ich autorstwa. Nie jest plagiatem zaczerpnienie faktów opisywanych w tych pracach.
Rozdział 3			
„Doktorant [...] nie stosuje przyjętych w nauce reguł cytowania.”	4	Niezasadny	Brak przywołania konkretnych fragmentów rozprawy dr. Jacka Bartosiaka oraz reguł cytowania, które nie zostały przez niego zastosowane, uniemożliwia odniesienie się do zarzutu postawionego przez dr. hab. Tomasza Kamińskiego. Ogólne stwierdzenie, że zgadza się on z tym, że obszerne fragmenty rozprawy doktorskiej są tłumaczeniami z pracy J. van Tola, nie powinno być podstawą do jakichkolwiek zarzutów dotyczących przypisania sobie przez dr. Jacka Bartosiaka autorstwa fragmentu cudzego utworu. Rozprawa zawiera bardzo liczne przypisy do <i>Air Sea Battle ...</i> . Jest ich 14, czyli średnio dr Bartosiak umieścił jeden przypis na każdej stronie fragmentu rozprawy doktorskiej nawiązującego do pracy J. van Tola. Takie formułowanie oceny kolejny raz świadczy o braku samodzielności biegłego w formułowaniu swojej opinii i opieraniu się przez niego jedynie na analizie anonimowego zespołu dr. Piezika.
„Wykresy zawarte w rozdziale są przygotowane przez autora również na podstawie wykresów znajdujących się w pracy J. van Tola, choć nie jest to precyzyjnie wskazane w treści doktoratu.”	4	Niezasadny	W rozdziale trzecim znajdują się tylko dwa wykresy (wykres 3.3 i 3.5, reszta grafik to mapy) dotyczące zasięgów systemów uderzeniowych w odniesieniu do mil morskich lub punktów geograficznych (np. miast). Oba wykresy wykazują różnice w graficznym sposobie ujęcia danych w stosunku do wykresów znajdujących się w pracy J. van Tola. Dr Bartosiak wskazał na źródła danych zobrazowanych za pomocą wykresów. Same wykresy są zbudowane z dwóch osi, na których zaznaczone są wskazane powyżej dane. Jest to chyba najczęściej stosowany sposób zobrazowania danych. Absurdalne jest wskazywanie takiej zbieżności jako podstawy formułowania zarzutów dotyczących przypisania sobie autorstwa fragmentów cudzej pracy.

„Wiele stwierdzeń, opinii i obserwacji przedstawionych przez autora jako własne okazują się być skopiowane od innej osoby, odbierając tym fragmentom rozważań walor oryginalności.”	4	Niezasadny	Brak przywołania konkretnych fragmentów rozprawy dr. Jacka Bartosiaka, które miałyby być przedstawiane jako własne, a były w rzeczywistości autorstwa innej osoby, uniemożliwia odniesienie się do zarzutu postawionego przez dr. hab. Tomasza Kamińskiego. Zapewne odnosi się on po raz kolejny to zarzutów stawianych dr. Bartosiakowi przez anonimowy zespół dr. Piegzika. Takie formułowanie oceny ponownie świadczy o braku samodzielności biegłego w formułowaniu swojej opinii i opieraniu się przez niego jedynie na analizie anonimowego zespołu dr. Piegzika.
„W przypisie nr 9 pojawia się ponownie odwołanie do „rozmów w Waszyngtonie” podczas gdy przywoływana obserwacja o chińskich zdolnościach wojskowych zagrażających amerykańskiej swobodzie manewru pojawia się w niemal takich samych słowach w pracy van Tola.”	4	Niezasadny	Odwołanie do J. van Tola znajduje się kilka zdań dalej, w przypisie nr 12, czyli na koniec fragmentu inspirowanego <i>Air Sea Battle</i> Trudno zatem zrozumieć, dlaczego dr hab. Tomasz Kamiński twierdzi, że dr Bartosiak nie przywołał tego źródła w omawianym fragmencie rozprawy, skoro zostało ono wprost uwzględnione w przypisie nr 12.
Rozdział 4			
„Ponownie pojawia się problem z wiarygodnością odwołań do rozmów autora z analitykami w Waszyngtonie (przypis nr 10)”	4	Niezasadny	Intencją wstawienia przypisu nr 10 było wskazanie, że wskazany punkt z listy J. van Tola jest potwierdzany również podczas rozmów odbytych przez dr. Jacka Bartosiaka z analitykami z Waszyngtonu. Wskazanie na autorstwo J. van Tola znajduje się w kolejnym przypisie.
„Lista zadań dla chińskiego systemu rozpoznawczo-uderzeniowego jest w dużej mierze zapożyczeniem z pracy van Tola, z zachowaniem nawet kolejności podpunktów a także z wykorzystaniem fragmentu pracy w przypisie, wraz z oryginalnymi odwołaniami do literatury, ale bez podania oryginalnego źródła. Całość jest opatrzona przypisem odwołującym do wspomnianych rozmów, co jest mało wiarygodne.”	4	Niezasadny	Lista zadań autorstwa J. van Tola wskazana przez dr. hab. Tomasza Kamińskiego, przytoczona przez dr. Jacka Bartosiaka, została opatrzona przypisem wprost wskazującym na autora i źródło (przypis nr 11). Przytoczona po przypisie nr 11 dalsza część listy J. van Tola nie została opatrzona przypisem i została w ten sposób oznaczona w rozprawie doktorskiej z komentarzami pełnomocnika dr Jacka Bartosiaka złożonej do akt sprawy. Ponieważ jednak przypis do tej publikacji znajduje się tuż przed nieoznaczonym fragmentem (nr 11) i niedługo potem (nr 20), nie można zarzucić dr. Bartosiakowi celowego działania niekierowanego na przypisanie sobie autorstwa fragmentu cudzego utworu. Było to przypadkowe, nieumyślne pominięcie. Autor wielokrotnie w pracy wskazuje na nawiązania J. van Tola i nie miałyby sensu celowe pominięcie tego autora akurat w tym miejscu pracy.
„W rozdziale pojawiają się też fałszywe przypisy. Na przykład nr 24 na stronie 163 odwołuje do pracy Krepinevicha z 2012 roku podając, że informacja znajduje się na stronach 1 i 3. Analiza wykazała, że błędnie podana jest data wydania dzieła (w	4	Niezasadny	Błąd w dacie to jedynie omyłka pisarska, nie można jej określić mianem „fałszywego przypisu”.

rzeczywistości był to rok 2002) [...]”			
„W rozdziale pojawiają się też fałszywe przypisy. Na przykład nr 24 na stronie 163 odwołuje do pracy Krepinevicha z 2012 roku podając, że informacja znajduje się na stronach 1 i 3 [...] a na wspomnianych stronach w ogóle przywoływanej w doktoracie analogii historycznej nie ma”.	4	Niezasadny	Na podanych przez dr. Bartosiaka stronach pracy Krepinevicha znajdują się informacje dotyczące wojskowej rewolucji technicznej oraz wykorzystania lotników, o których to aspektach wspomina dr Bartosiak w oznaczonym przypisie fragmencie rozprawy doktorskiej. Zatem przypisu nie można uznać za fałszywy.
„W rozdziale pojawiają się też fałszywe przypisy [...] Podobnie w przypisie 28 [...] przywoływanej informacji w nim nie ma”	4	Niezasadny	Fragmety, do których odwołuje się dr Bartosiak, znajdują się na stronach 91 i 108 publikacji Krepinevicha wskazanej w przypisie 28. Nie można uznać tego przypisu za fałszywy.
„Obszerne fragmenty są skopiowane z pracy Barrego Wattsa [...]. Czasem przybiera to już nieco kuriozalne formy, jak choćby w przypisie 31, gdy Bartosiak odwołuje się do tekstu, który w oryginalny źródle okazuje się być e-mailem Johna Stilliona do Barrego Wattsa. Doktorant nie wskazuje przy tym, że jest to e-mail wysłany nie do niego.”	4-5	Częściowo niezasadny	Fragment rozprawy doktorskiej rzeczywiście nawiązuje do poglądów J. Stilliona, na którego wskazuje przypis nr 31, zatem nie można uznać, że dr Bartosiak przypisał sobie autorstwo fragmentu wypowiedzi tego autora. Prawdą jest jednocześnie, że poglądy te zostały zreferowane przez Wattsa i pochodzą z prywatnej korespondencji, na którą Watts się powołuje. Autor w sposób niedoskonały oznaczył nawiązanie, ale nie może to prowadzić do postawienia mu zarzutu przypisania sobie autorstwa fragmentu cudzego utworu.
„Innym przykładem warsztatowego błędu (i też nieuprawnionego zapożyczenia) jest przypis 52. Doktorant powołuje się na „konsultowane chińskie źródła”. W rzeczywistości przypis jest skopiowany z pracy Erica Heginbothama [...]”	5	Częściowo niezasadny	Tekst oraz źródła w przypisie nr 52 są rzeczywiście zbieżne z przypisem 23 u Heginbothama i w ten sposób zostały oznaczone w rozprawie doktorskiej z komentarzami pełnomocnika dr Jacka Bartosiaka (komentarz do przypisu nr 460). Jednakże dr hab. Tomasz Kamiński nie zauważył tego, że dr Bartosiak wskazuje na tekst Heginbothama w niedalekim przypisie nr 25. Zapewne tekst został przeniesiony do przypisu na późniejszym etapie pisania rozprawy doktorskiej i stąd przeoczenie dr Bartosiaka. Nie było to z pewnością działanie celowe i zamierzone.
„Inne fragmenty pracy przetłumaczone są koleji z publikacji Aarona Friedberga [...]. Niektóre akapity są przepisane są łącznie z przypisami zawartymi w tekście oryginalnym”.	5		Brak przywołania konkretnych fragmentów i akapitów rozprawy dr. Jacka Bartosiaka rzekomo przepisanych od Friedberga, uniemożliwia odniesienie się do zarzutu postawionego przez dr. hab. Tomasza Kamińskiego. Rozprawa zawiera liczne przypisy do <i>Beyond air-sea battle</i> Jest ich 6, średnio jeden na każdej stronie. Takie formułowanie oceny kolejny raz świadczy o braku samodzielności biegłego w formułowaniu swojej opinii i opieraniu się przez niego jedynie na analizie anonimowego zespołu dr. Piegzika.
Rozdział 5			
„W efekcie obszerne fragmenty podrozdziału 5.3., od strony 209 do 225, to tekst, który został skopiowany z wcześniejszego	5	Niezasadny	Trudno zrozumieć, czy dr hab. Tomasz Kamiński wskazuje na brak przywołania wcześniejszej pracy dr. Bartosiaka, którą posłużył się przy sporządzaniu tego podrozdziału, czy chodzi o brak oznaczenia fragmentów pochodzących z

<p>opracowania [<i>Gateway to the Indo-Pacific</i> – dop. pełn.]i użyty w doktoracie bez właściwego podania źródła, a wiele akapitów jest wprost przetłumaczone z angielskiego opracowania. Część przypisów w rozdziale jest też skopiowana z anglojęzycznego tekstu, co poddaje w wątpliwość czy doktorant rzeczywiście skorzystał ze wskazanych w nich tekstów.”</p>			<p><i>Gateway ...</i>, ponieważ wszystkie fragmenty w podrozdziale 5.3. nawiązujące go <i>Gateway ...</i> zostały oznaczone poprzez odesłanie do tego źródła w przypisach. Jest ich w sumie 13. Źródła wskazane w tym podrozdziale są dostępne w Internecie i dr Bartosiak się z nimi zapoznał. Teksty te zostały przez niego wskazane, by czytelnik mógł odwołać się do dodatkowych źródeł na omawiany temat, co często jest sygnalizowane zastosowaniem skrótu „zob.”</p>
<p>Rozdział 6</p>			
<p>„Rzeczywiście zawiera on [rozdział 6] wiele akapitów skopiowanych w całości lub części z innych opracowań bez zaznaczenia cytowania, czasem bez wskazania oryginalnego źródła lub ze wskazaniem w przypisach innych źródeł.”</p>	<p>6</p>	<p>Niezasadny</p>	<p>Brak przywołania konkretnych fragmentów rozprawy dr. Jacka Bartosiaka, które rzekomo zostały skopiowane bez wskazania oryginalnego źródła lub ze wskazaniem innego źródła oraz ogólne wskazanie na prace trzech autorów: J. van Tola, A.L. Friedberga oraz T.X. Hammesa, uniemożliwia odniesienie się do zarzutu postawionego przez dr. hab. Tomasza Kamińskiego. Zapewne biegły uznaje, że wystarczające jest wskazanie, że „zarzuty odnośnie do rozdziału 6 uważam za zasadne” odnosząc się do zarzutów stawianych dr. Bartosiakowi przez anonimowy zespół dr. Piegzika. Takie formułowanie oceny ponownie świadczy o braku samodzielności biegłego w formułowaniu swojej opinii i opieraniu się przez niego jedynie na analizie anonimowego zespołu dr. Piegzika. Tymczasem rozdział 6 zawiera: 5 przypisów do J. Van Tola na 6 stronach tekstu 12 przypisów do A.L. Friedberga na 12 stronach tekstu 6 przypisów do T.X. Hammesa na 6 stronach tekstu.</p>
<p>Rozdział 7</p>			
<p>„I tak na przykład na s. 288-290 jest długi fragment w całości złożony ze zdań skopiowanych z pracy Ewy Cieślik pt. [...]. Fragment nie jest oznaczony jako cytata”</p>	<p>6</p>	<p>Niezasadny</p>	<p>W rozdziale VII znajdują się liczne przypisy wskazujące na autorstwo E. Cieślik. Jest ich w sumie 4 na dwóch stronach rozprawy doktorskiej nawiązującej do tej publikacji. Samo niewstawienie cudzysłowia nie oznacza, że osoba przytaczająca dany fragment z pracy innego autora przypisała sobie autorstwo tego fragmentu. Jest to zbyt daleko idący wniosek, czego dr hab. Kamiński wydaje się nie rozumieć. Nie sposób zarzucić dr. Bartosiakowi przywłaszczenia sobie autorstwa fragmentów artykułu E. Cieślik.</p>